

1.

1268 ősze

A víz fölött még pára gomolygott, mintha lélegezne a folyó, de Eamon már a kis csónakjában ülve evezett. A nap most ébredt fel az éjszakai pihenés után, és halvány fénye dalra fakasztotta a madarakat. A kakas harsányan köszöntötte a reggelt, a mezőn bégettek a legelésző juhok.

Ismerős hangok voltak, az elmúlt öt évben minden reggel hallotta őket.

De akármilyen barátságos és ismerős volt ez a vidék, akkor sem nevezhette otthonának.

Nagyon vágyott az otthonára. Éjjel-nappal érezte ezt a sóvárgást, a csontjáig hatolt, egész teste sajgott tőle, mint egy aggastyán térde esős időben. A szíve is fájt, mint egy megcsalt szeretőnek.

A vágyakozás, a fájdalom és a sóvárgás alatt pedig ott izzott a harag, amely néha előtört, és perzselte a torkát.

Néha az otthonról álmodott, a házról, a hatalmas erdőről, ahol ismert minden fát és ösvényt. Az álmai néha olyan élénkek voltak, hogy érezte a tözegtűz illatát, hallotta az ágynemű susogását, amelybe az anyja levendulát szőtt, a kellemes pihenés és a szép álmok miatt.

Hallotta az anyja hangját is, ahogy odalent énekel, miközben bájtalt kever és főzetet készít.

Sötét boszorkánynak hívták, tisztelettel emlegették a nevét, mert erős volt, kedves és jóságos. Előfordult, hogy amikor

az otthonáról álmodott, és hallotta az anyja éneklését, sírva ébredt.

Eamon gyorsan letörölte a könnyeit. Most már férfi, elmúlt tízéves, ő a család feje, ahogy korábban az apja volt.

A sírás csak nőknek való.

Neki kell vigyáznia a nővére meg a húgára, emlékeztette magát, miközben behúzta az evezőket, hagyta sodródni a csónakot, és bedobta a horgot a vízbe. Lehet, hogy Brannaugh a legidősebb, de akkor is ő a férfi a családban. Megesküdött, hogy megvédi Brannaugh-t és Teagant, és mindenáron teljesíti az ígéretét. Megörökölte a nagyapja kardját, és használni fogja, ha eljön az idő.

Mert az idő előbb-utóbb elérkezik.

Voltak más álmai is, amelyek félelemtől és szomorúságról szóltak. Amikor Cabhanról álmodott, a fekete varázslóról. Ezek az álmok jéghideg rettegéssel töltötték el, még a haragja is megfagyott tőle. Ilyenkor megint kisfiú lett, aki legszívesebben sírva kiáltozott volna az anyja után.

De nem hagyhatja, hogy eluralkodjon rajta a félelem. Az anyja elment, és feláldozta magát, hogy megmentse őt meg a testvéreit, néhány órával azután, hogy Cabhan megölte az apjukat.

Nehezen tudta maga elé képzelni az apja arcát, és sokszor a tűz segítségére volt szüksége, hogy felidézze a magas, büszke Daithit, az erős nemzetségfőt, aki mindig jókedvűen nevelt. De csak le kellett hunynia a szemét, hogy lássa az anyját, amint sápadtan áll az erdei házuk előtt azon a párás reggelen, amikor ő ellovagolt a testvéreivel, a szívében sajgó gyásszal, a vérében újonnan támadt, friss erővel.

Attól a naptól fogva már nem volt többé gyermek, hanem egyike a három Sötét boszorkánynak, és vérségi fogadalom kötelezte, hogy elpusztítsa azt, amit még az anyja sem tudott.

Eamon lelkének egyik része már alig várta, hogy vége legyen ennek az időszaknak Galway-ben, az unokatestvére farmján, ahol a kakas hirdeti a reggelt, és a juhok bégetnek a mezőn. A benne lakozó férfi és boszorkány arra vágyott, hogy gyorsabban teljen az idő, legyen már elég ereje a nagyapja kardját forgatni, és közben ne remegjen a keze. Sürgette az időt, amikor az ereje kiteljesedik, és képes lesz használni a varázslatot és a mágiát, amely a származása és az öröksége alapján őt és a testvéreit illeti meg. Amikor végre kionthatja Cabhan fekete vérét.

De az álmaiban csak tapasztalatlan és gyenge kisfiú volt, akit Cabhan farkas alakjában üldöz, miközben vörös kő ragyog a nyakában. És a saját meg a testvérei vére ömlik vörösen a földre.

A legrosszabb álmokat követő reggelen ki szokott menni a folyóhoz, és belül a csónakjába, hogy egyedül legyen. Pedig máskor inkább társaságra vágyott, szívesen hallgatta a rokonai beszélgetését, miközben a konyhában kellemes illatok áradtak.

De a véres álmok után el kellett mennie, és ilyenkor senki sem szidta meg, hogy nem segít a fejésben, az istálló takarításában vagy az etetésben. Ezeken a reggeleken nem szóltak rá.

A vézna tízéves fiú ezért ült most a csónakban. Világoskék szemét az apjától örökölte, barna haját pedig – amely még kócos volt az alvástól – az anyjától. És benne volt az anyja ereje.

Hallgatta az ébredező természet hangjait, türelmesen várta, hogy a halak bekapják a horgot, és zabpogácsát majszolt, amit az unokatestvére konyhájából hozott.

És újra meg akarta találni önmagát.

A folyó, a csend és a lágyan ringatózó csónak az utolsó boldog napjára emlékeztette, amelyet az anyjával meg a testvéreivel töltött.

Az anyja sokkal jobban nézett ki, és már nem látszott olyan sápadtnak és kimerültnek, mint a hosszú, hideg tél alatt. Tü-

relmetlenül számolták a napokat Bealtaine-ig, a tavaszi ünnepig, az apja visszaérkezéséig. Úgy tervezte, hogy a tűz körül ülnek majd, süteményt falatoznak, mézzel édesített teát isznak, miközben hallgatják az apja történeteit a csatákról és vadászatokról.

Azt hitte, hogy ünnepelni fognak, és az anyja megint jól lesz.

Ezért horgásztak és nevetgéltek azon a derűs délelőttön, és arra gondoltak, hogy hamarosan láthatják az apjukat.

De az apja nem érkezett meg, mert Cabhan a sötét mágia-ját felhasználva orvul megölte a bátor Daithit. Sorchá, a sötét boszorkány hamuvá égette Cabhant, de az mégis megölte őt. Megölte az anyját, aki valami rejtélyes módon még mindig létezett.

Eamon ezt tudta az álmokból, de ébren is tisztában volt vele, és ez az érzés hátborzongató volt. Láttá az igazságot a testvérei szemében is.

De ott volt neki az a ragyogó tavaszi nap a folyón, amelyre mindig szívesen emlékezett. Egy hal bekapta a horgot, meg-rántotta a zsinórt, és Eamon úgy érezte magát, mintha visszautazott volna az időben, amikor ötéves korában horgászott a folyó sötét vizén.

Most is ugyanazt a büszkeséget érezte.

- Ailish örülni fog - szólalt meg egy fájón ismerős hang.

Az anyja rámosolygott, amíg Eamon egy vödörbe tette a zsákmányát, hogy frissen tartsa.

A szükség hozta ide Sorchát, hogy vigasztalást nyújtson neki. A fiú új csalit helyezett a horogra, miközben a nap egyre melegebben sütött, és a pára lassan oszlani kezdett a víz fölött.

- Egynél többre lesz szükségünk.

Az anyja is ezt mondta azon a régi délelőttön.

- Akkor egynél többet fogsz.

- Jobban szeretnék már a saját folyómon horgászni.

- Egy nap majd úgy lesz. Egyszer vissza fogsz térni az otthonodba, *mo chroi*. Egy nap majd a leszármazottaid fognak a mi folyónkban horgászni, és a mi erdőkben sétálni. Ezt megígérem neked.

A fiú szeme könnybe lábadt, és az anyja képe elhomályosodott. Minden akaraterejét összeszedve elfojtotta a sírást, hogy tisztán lássa őt. A derekára omló sötét haját, sötét szemét, amelyben szeretet lakozott. És az egész lényéből ragyogó erőt. Még most is érezte az erejét, pedig csak egy látomás volt.

- Miért nem tudtad elpusztítani őt, anya? Miért nem tudtál életben maradni?

- Így volt elrendelve. Hidd el, fiam, hogy az életemnél is többet adtam volna, ha azzal megkímélhettelek volna téged meg a testvéreidet.

- Tényleg többet adtál. Nekünk adtad majdnem az összes erődet. Ha megtartottad volna...

- Az én időm volt, és a ti örökségetek. Elégedett vagyok ezzel, hidd el ezt is nekem. - Az oszló párában az anyja alakja ezüstösen ragyogott. - Mindig benned lakozom, hűséges Eamon. A véredben vagyok, a szívedben, az elmédben. Nem vagy egyedül.

- Hiányzol.

Eamon érezte az anyja csókját az arcán, körülvette az illata. És egy pillanatig megint gyerek lehetett.

- Erős és bátor akarok lenni. Esküszöm, az is leszek. Megvédek Brannaugh-t és Teagant.

- Meg fogjátok védeni egymást. Hárman együtt erősebbek vagytok, mint én valaha voltam.

- Meg tudom ölni Cabhant? - kérdezte a fiú, mert ez volt a leghőbb, legsötétebb kívánsága. - Végezni fogok vele?

- Nem tudom megmondani, csak azt, hogy sohasem tudja elvenni tőled azt, ami vagy. Mert azt csak adni lehet, ahogy én is adtam nektek. Rajta van az átkom és a jelem. Minden leszármazottadnak.

mazottja viselni fogja, míg a te utódaidon a fény jele ragyog majd. Ez az én vérem, Eamon. – A nő feltartotta a tenyerét, amelyből kiserkedt a vér. – És a tiéd.

A fiú pillanatnyi fájdalmat érzett, és meglátta a sebet a saját tenyerén. Ő is felemelte a kezét, és egyesítette a vérüket.

– A háromnak a vére, Sorcha leszármazottaié, le fogja győzni Cabhant, ha ezer évbe telik is. Bízz abban, ami vagy. Ennyi elég.

A nő megint megcsókolta a fiút, és elmosolyodott.

– Látod? Egynél többet is fogsz majd.

Eamon nagy rántást érzett a horgászszinóron, és ez kizökkentette a látomásból.

Tehát többet is fog.

Bátor lesz, gondolta, miközben kihúzta a vízből a ficánkoló halat. Erős lesz. Egy napon elég ereje lesz a győzelemhez.

A kezére pillantott, de már nem látta rajta a jelet. Mégis megértette. Hordozza az anyja vérét és az ajándékát. Egy nap majd átadja ezeket a fiainak és a leányainak. Ha nem ő fogja elpusztítani Cabhant, akkor majd a leszármazottai végeznek vele.

Azért nagyon remélte, hogy neki adatik meg ez a kiváltság.

De most horgászni fog. Igazi férfiként gondoskodik a családjáról, és meghálálja a rokonainak, hogy befogadták őket.

A türelem meghozta a gyümölcsét, négy halat is fogott, mielőtt a partra evezett. Ott kikötötte a csónakot, és zsinórra fűzte a halakat.

Néhány pillanatig még állt, és nézte a vizet, amelyen már a magasan járó nap sugarai csillogtak. Az anyjára gondolt, a hangjára, a haja illatára. Tudta, hogy a szavai vele maradnak örökre.

Elindult hazafelé az erdőn át. Nem olyan nagy, mint otthon, de azért elég szép erdő, gondolta.

Odaadja Ailish-nak a halakat, iszik egy teát a tűznél, aztán segít a többieknek az aratásban.

Már a ház és a kis farm felé ballagott, amikor meghallotta a magasban az éles kiáltást. Elmosolyodott, benyúlt a táskájába, és elővette a bőrkesztyűt. Felemelte a kesztyűs karját, és Roi beard széttárt szárnyal leszállt rá.

- Jó reggelt. - Eamon a madár aranyszínű szemébe nézett, és érezte a meghitt kapcsolatot a sólyommal, a vezetőjével, a barátjával. Megérintette a nyakában lógó amulettet, amely az anyja vérmágiával készített neki. Egy sólyom képe volt rajta.

- Szép napunk van, ugye? Napos és hűvös. A betakarítással már majdnem végeztünk, és nemsokára ünnepelni fogunk - mondta, miközben a sólyommal a karján folytatta az útját. - A napéjegylenlőség idején, amikor az éjszaka legyőzi a napot, ahogy Gronw Pebr legyőzte Lleu Llaw Gyffest. Ünnepelni fogjuk Mordon fia, Mabon születését, aki a föld vezetője. Biztosan lesz mézes sütemény, és majd gondoskodom róla, hogy neked is jusson belőle.

A sólyom kedves mozdulattal hajtotta oda Eamon arcához a fejét.

- Megint láttam azt az álmot Cabhanról. Az otthonról, és anyáról, miután majdnem minden erejét nekünk adta, és elküldött minket, hogy megmeneküljünk. Látok mindent, Roi beard. Anya megmérgezte Cabhant egy csókkal, és mindent felhasznált, hogy elpusztítsa. A varázsló elvette az életét, és mégis... Látom, ahogy megmozdulnak a hamvak, miután anya porig égette. Látok egy gonosz, vörös ragyogást, az ereje megújulását.

Eamon egy pillanatra megállt, felgerjesztette az erejét, és megnyitotta magát előtte. Érezte a bozótban rohanó nyúl szívverését, egy madárfióka éhségét.

Érezte a testvéreit, a juhokat, a lovakat.

És nem érzett fenyegetést.

- Nem talált meg minket. Azt megérezném. Te is látnád, és elmondanád. De azt érzem, hogy keres, vadászik és vár.

A fiú kék szeme sötét lett, arca pedig kemény, mint egy férfié.

- Nem fogok örökké rejtőzködni. Egy napon Daithi és Sorcha örököseként én fogok rá vadászni.

Eamon felemelte az egyik kezét, megmarkolta a levegőt, megpörgette, és finom mozdulattal egy fa felé hajította. Az ágak megrázódtak, a pihenő madarak felrepültek.

- Egyre erősebb leszek, nem igaz? - jegyezte meg halkán, és elindult a ház felé, hogy megörvendeztesse Ailish-t a halakkal.

Brannaugh tette a dolgát, mint minden nap, már öt éve. Főzött, takarított, vigyázott a kicsikre, mert Ailish-nek vagy a keblén volt egy kisbaba, vagy a méhében. Segített a vetésben, gondozta a növényeket, aztán a betakarításban is segédkezett.

A tisztességgel végzett munka is hozhat elégtételt és örömet. Ailish és a férje nagyon kedves volt hozzájuk. Mindketten jóra való, megbízható, gyakorlatias emberek, akik nemcsak szállást adtak a három elárvult gyereknek, hanem igazi családot biztosítottak nekik, és ennél értékesebb ajándék nem létezik a világon.

Vajon az anyja tudta ezt? Biztosan, különben nem küldte volna a gyerekeit Ailish-hez. Sorcha még a legsötétebb órában is csak kedves és jószívű emberek gondjaira bízta volna őket.

De tizenkét évesen Brannaugh többé már nem volt gyerek. És amióta egy évvel korábban elkezdte a tanulást, az erő egyre növekedett benne, napról napra többet követelve tőle.

És Brannaugh-nak minden nap nehezebb és fájdalmasabb volt elfordítani a tekintetét attól a ragyogó fénytől. De tisztelte

Ailish-t, és tudta, hogy az unokatestvére fél a varázslástól, a mágiától, de még a saját varázserejétől is.

Brannaugh megtette, amit az anyja kért tőle azon a szörnyű reggelen. Dél felé ment a húgával meg az öccsével, távol a Mayóban lévő otthonuktól. Elkerülte az utakat, a szívébe zárta a mérhetetlen gyászt és a hasogató fájdalmat, hogy csak ő hallja a hangját.

És a szívében ott égett a bosszúvágy meg a türelmetlenség, hogy minél előbb kiteljesedjen az ereje, még többet tanuljon, és végleg legyőzze Cabhant.

Ailish viszont a férjét akarta, a gyerekeit meg a kis gazdaságát. Ki hibáztathatta ezért? Joga van az otthonához, a földjéhez, a csendes és nyugodt élethez. Éppen eleget kockáztatott, amikor befogadta Sorcha vérét, és a házába engedte azokat, akikre Cabhan vadászott.

Ezért hálát, hűséget és tiszteletet érdemel.

De Brannaugh tudta, hogy a benne lakozó erő szabadságra vágyik, és nemsokára döntéseket kell hoznia.

A lány észrevette az öccsét, aki jött vissza a folyótól, és zsákmányt is hozott magával. A sólyom a karján ült. Brannaugh megérezte, hogy Eamon most is próbára tette az erejét, távol a háztól, és tudta, hogy nem ez volt az első alkalom. Teagan, a húguk is ezt csinálta. Ailish közben a lekvárról csacsogott, amit aznap fognak főzni, és nem érzett semmit. Az unokatestvére lezárta magában az erejét, és ezen Brannaugh nem győzött csodálkozni. Csak azokat a képességeit használta, amelyekkel édesebbé varázsolhatta a lekvárokat, vagy megbűvölte a tyúkokat, hogy nagyobb tojásokat tojjanak.

Brannaugh viszont mindennél fontosabbnak tartotta, hogy áldozatot hozzon, várakozzon, tanuljon, hogy több legyen. Az öccse és a húga biztonságban élt, ahogy az anyjuk kívánta. Teagan, aki napokig, sőt hetekig vigasztalan és szomorú volt, most önfeledten nevetett és játszott. Vidáman végezte

a feladatait, gondozta az állatokat, és amazonként lovagolt Alastar nevű hatalmas, szürke lován.

Néha még sírt álmában, de Brannaugh-nak csak magához kellett ölelnie, hogy megnyugtassa.

Kivéve akkor, amikor Cabhanról álmodott. Ezek az álmok őt, Teagant és Eamont is támadták. Mostanában egyre gyakrabban, elevenebben, és olyan tisztán, hogy Brannaugh fülében még ébredés után is visszhangzottak a varázsló szavai.

Döntéseket kell hozni. Talán vége a várakozásnak, és előbb-utóbb el kell hagyniuk a búvóhelyüket.

Este megpucolta a frissen felszedett krumplit, megkavarta a tűzőn rotyogó húst, és a lábával ütötte a taktust, miközben az unokatestvére férje a hegedűjén játszott.

A meghitt, meleg házikóba boldogság költözött, ínycsiklandó illatok és vidám hangok áradtak. Ailish önfeledten kacagott, és a csípőjére ültette a legkisebb gyermekét, úgy perdült táncra.

Család, gondolta Brannaugh. Jól táplált, elégedett gyerekek a kellemes illatú konyhában, száradó gyógynövények a polcokon.

Elégedettnek kellene lennie. Bárcsak megelégedhetne ennyivel!

Elkapta Eamon pillantását. A fiú szeme ugyanolyan kék volt, mint az apjáé, és kicsit megbökte az erejével a nővérét. Brannaugh rájött, hogy Eamon túl sokat látott, ha elfelejtette kizárni a gondolataiból.

Visszabökte az öccsét, így figyelmeztetve, hogy ne avatkozzon a dolgába, és huncut mosoly jelent meg a szája sarkában, amikor Eamon arca megrándult.

A vacsora után várt rá a mosogatás, aztán ágyba kellett tenni a gyerekeket. A hétéves Mabh volt a legidősebb, és most is panaszkodott, hogy még nem álmos. Seamus azonnal bevaccolta magát, és álmában mosolygott. Az ikrek, akiket ő segített világra jönni, csacsogtak egymással, a kis Brighid a szájába

dugta a hüvelykujját, és úgy vigasztalta magát, a kisbaba pedig elaludt, mielőtt az anyja letette.

Vajon Ailish tudja, hogy varázslat nélkül sem ő, sem az angyalarcú kisbaba nem élne most? A szülés olyan fájdalmas, annyira rossz volt, hogy mindketten belehaltak volna, ha Brannaugh nem használja az erejét, a gyógyítását és a látását.

Bár sohasem beszéltek erről, Brannaugh szerint Ailish tudta.

Ailish felegyenesedett, egyik kezét a derekára szorította, a másikat pedig a méhében növekedő újabb gyermekére helyezte.

- Jó éjszakát és szép álmokat mindenkinek. Brannaugh, nem innál velem egy teát? Örülnék az egyik nyugtató főzetednek, mert ez a kis legény ma este nagyon rúgkapál.

- Persze, készítek neked teát. - És hozzátesz egy kis bűbájt is, mint mindig, így biztosítva az egészséget és könnyű szülést a kuzinjának. - Ez a baba nagyon egészséges, és szerintem egymaga akkora lesz, mint az ikrek együtt voltak.

- Biztosan fiú - mondta Ailish, miközben lementek az emeletről, ahol a hálósobák voltak. - Érzem. Eddig még sohasem tévedtem.

- Most sem fogsz tévedni. De több pihenésre volna szükséged, Ailish.

- Egy hatgyerekes anya, aki a hetedik babáját várja, nem sokat pihenhet. Jól vagyok. - A nő Brannaugh-ra nézett, megerősítést várva tőle.

- Igen, jól vagy. De akkor is többet kellene pihenned.

- Nagy segítség és vigasztalás vagy nekem, Brannaugh.

- Remélem, hogy így van.

Brannaugh elfoglalta magát a teakészítéssel, és megérezte, hogy Ailish-nak van valami mondanivalója. Láttá rajta az idegességet, és ez őt is felzaklatta.

- Most, hogy mindent betakarítottunk, varrogathatnál kicsit. Az is fontos munka, de közben legalább pihenhetnél. Majd felügyelem a főzést, Teagan meg Mabh besegít a konyhában. Mabh máris remek szakácsnő.

- Az biztos. Annyira büszke vagyok rá.

- Ha a lányok főznek, Eamonnel segíthetek a férjednek vadászni. Tudom, hogy nem örülsz neki, ha íjat veszek a kezembe, de szerintem mindenkinek azt kell csinálnia, amiben jó.

Ailish pár pillanatra lehunyta a szemét.

Igen, gondolta Brannaugh. Tudja, milyen nehéz nekünk teljesíteni a kérését, és visszafogni az erőnket.

- Szerettem az anyádat.

- Ő is téged.

- Az utolsó években keveset láttuk egymást. Mégis küldött nekem üzeneteket a maga módján. Aznap éjjel, amikor Mabh megszületett, egyszerűen a bölcső mellett teremt az a kis takaró, amelyet a lányom még mindig szorongat álmában.

- Nagy szeretettel beszélt rólad.

- Ő küldött hozzám téged, Eamont és Teagant. Éjjel, álomban meglátogatott, és megkért, fogadjunk be titeket a családba.

- Ezt eddig nem mondtad - jegyezte meg Brannaugh halkán, majd a tűzhelyhez vitte a teát, és leült mellé.

- Két nappal az érkezésetek előtt történt.

Brannaugh összekulcsolta a kezét az ölében, és szürke szemével a tüzet nézte.

- Nyolc napba telt, mire ideértünk. A szelleme jött el hozzád. Bárcsak láthatnám megint! De csak álmodom róla.

- Veled van. Sorchát látom, ha rád nézek. Eamonban és Teaganban is őt látom, de főleg benned. Az ő erejét, szépségét és családszeretetét. Már abban a korban vagy Brannaugh. Elérted azt a kort, amikor el kell kezdened gondolkodni a családról.

- Van családom.

– Saját családra gondolok, amilyen anyádnak is volt. Egy otthon, egy rendes férfi, aki dolgozik a földeken, és saját gyerekek.

A nő a teáját kortyolgatta, amíg Brannaugh hallgatott.

– Fial jó ember, és nagyon rendes férfi. Jó volt a feleségéhez, amíg élt, ezt biztosan tudom. Feleségre van szüksége, a gyerekeinek meg anyára. Van szép háza meg egy farmja, amely nagyobb a miénknél. Ajánlatot tenne neked, és megnyitná a házát Eamon és Teagan előtt is.

– Hogyan mehetnék hozzá Fialhoz? Hiszen ő olyan...

– Brannaugh azt akarta mondani, hogy *öreg*, de aztán rájött, hogy Fial nem idősebb Ailish férjénél.

– Jó és gondtalan életet biztosítana neked, az öcsédnek meg a húgodnak. – Ailish felvette a varrását, hogy lefoglalja a kezét. – Nem beszélnek neked erről, ha nem tudnám, hogy mindig kedvesen fog bánni veled. Nagyon jóképű, Brannaugh, és kedves természete van. Nem sétálnál vele egyszer?

– Én... Ailish, én nem gondolkodom Fialra... *úgy*.

– Talán, ha elmennél vele sétálni, akkor úgy gondolnál rá. – Ailish ezt mosolyogva mondta, mintha tudna egy titkot. – Egy nőnek férfira van szüksége, aki gondoskodik róla, megvédi, gyerekekkel ajándékozza meg. Egy kedves férfira, akinek vonzó arca van, és...

– Te azért mentél Bardanhoz, mert jó ember?

– Nem mentem volna hozzá, ha nem lenne az. Gondolkozz erről, Brannaugh! Majd azt mondjuk neki, hogy megvárjuk a napéjegyvenlőséget, és csak akkor említjük neked. Addig gondolkodj. Megteszed?

– Igen.

Brannaugh felállt.

– Tudja, hogy mi vagyok?

Ailish fáradtan lesütötte a szemét.

– Te vagy a kuzinom legidősebb lánya.

- Tudja, mi vagyok, Ailish?

Brannaugh-ban most feltört minden, amit addig visszafogott és magában tartott. A büszkeség kavarta fel. És a fény, ami az arcát megvilágította, nem csak a tűz lobogását tükrözte.

- Én vagyok Mayo megye Sötét boszorkányának legidősebb lánya. És mielőtt anyám feláldozta az életét, feláldozta az erejét rám, Eamonra és Teaganre. Most mi vagyunk a három Sötét boszorkány.

- Te még gyerek vagy...

- Gyereknek tartasz, ha varázslásról és mágiáról van szó, mégis arról beszélsz, hogy menjek hozzá Fialhoz. Akkor hirtelen felnőtt nő leszek?

Az igazság hallatán Ailish elpirult.

- Brannaugh, drágám, nem voltál elégedett nálunk?

- De igen, elégedett voltam. És nagyon hálás.

- A vérkonk szívesen ad, és nem vár hálát cserébe.

- Igen. Vér ad a vérnek.

Ailish félretette a varrását, és megfogta Brannaugh kezét.

- Biztonságban volnál, mindened meglenne, kislányom. Tudom, hogy Fial szeretne téged. Kíváncsi vagy ennél többet?

- Én több vagyok - felelte a lány halkán, és felment az emeletre.

Elkerülte az álmot. Némán feküdt Teagan mellett, és megvárta, amíg Ailish és Bardan befejezik a beszélgetést. Biztos volt abban, hogy az ő frigyéről, erről a hasznos és előnyös házasságról beszélnek. Meg fogják győzni egymást, hogy a tiltakozása csak egy fiatal lány idegessége.

Ahogy arról is meggyőzték magukat, hogy ők ugyanolyan gyerekek, mint a többiek.

ÁRNYÉKVARÁZSLAT

Brannagh halkan felkelt, felvette a puha talpú csizmáját, a nyaka köré tekert egy sálát. Levegőre volt szüksége. A levegőre, az éjszakára, a holdra.

Halkan lement a földszintre, és kinyitotta az ajtót.

Kathel, a kutyája, a tűz mellett szundikált, de most azonnal feltápáskodott, és kiosont előtte.

A hűvös éjszakai levegő megcsapta az arcát, és már könnyebben lélegzett. A csend úgy simogatta, mint egy vigasztaló kéz, és csillapította a lelkében kavargó zűrzavart. Itt szabad, amíg meg tudja őrizni a szabadságát.

Hűséges kutyájával árnyékként osont az erdő fái közé. Hallotta a folyó zúgását, a szél sóhajtását a fák között, érezte a föld illatát, és a ház kéményéből felszálló tőzegfüst szúrós szagát.

Kört vetett, és próbálta felidézni az anyja szellemét. Aznap éjjel az anyjára volt szüksége. Az elmúlt öt év során egyszer sem sírt, egyetlen könnycseppet sem hullatott, mert nem engedte meg magának ezt a gyengeséget. De most az anyja mellé akart ülni, és a vállára hajtani a fejét. És sírni.

Megfogta a nyakában lógó, kutyát ábrázoló amulettet, amit az anyja készített neki szeretettel, varázslattal, vérrel.

Vajon hű maradt az anyja véréhez, és ahhoz, ami benne lakozik? Engedelmeskedett a saját igényeinek, vágyainak, szenvedélyeinek? Vagy mindent félretett, mint egy megunt játékszert, és csak a testvérei jövőjére és biztonságára gondolt?

– Anya – suttogta a lány. – Mit tegyek? Mit akarsz tőlem? Az életedet adtad értünk, és én sem tehetek ennél kevesebbet.

Érezte az erő bizsergését, a kapcsolatot. Megfordult, a sötétségbe bámult, és a szíve hevesebben kezdett dobogni. *Anyá*, gondolta.

De Eamon és Teagan lépett ki a holdfényre, egymás kezét fogva.

A keserű csalódottság miatt a kelleténél élesebben csattant fel a hangja.

– Ágyban kellene lennetek! Mit képzeltek? Itt bolyongtok az erdőben éjszaka?

– Te is azt teszed! – vágott vissza Eamon.

– Én vagyok a legidősebb.

– Én meg a család feje vagyok.

– A lábad között lévő kis pocok nem jogosít fel arra, hogy a család feje legyél.

Teagan felnevetett, előreszaladt, és átkarolta a nővérét.

– Ne haragudj, de szükséged volt rá, hogy eljöjjünk. Álomban láttalak. Sírtál.

– Nem sírok.

– Itt bent. – Teagan Brannaugh szívére tette a kezét. Az anyjától örökölt sötét szemével kutató pillantást vetett a nővére arcára. – Miért vagy szomorú?

– Nem vagyok szomorú. Csak azért jöttem ide, hogy gondolkodjam. Egyedül legyek és gondolkodjam.

– Túl hangosan gondolkodsz – morogta Eamon, mert még mindig duzzogott a nővére korábbi megjegyzése miatt.

– Nem szép dolog kihallgatni mások gondolatait.

– Ez lehetetlen, amikor *kiabálva* csinálod.

– Hagyjátok abba! Nem fogunk veszekedni. – Teagan volt a legkisebb közülük, de nem hiányzott belőle az akaratosság. – Nem fogunk veszekedni – ismételte meg. – Brannaugh szomorú, Eamon olyan, mintha égne a lába alatt a talaj, én pedig... úgy érzem magam, mintha túl sok pudingot ettem volna.

– Beteg vagy? – Brannaugh haragja elpárolgott, aggódva nézett Teagan szemébe.

– Nem úgy értettem. Valami nincs egyensúlyban. Érzem, és szerintem ti is. Úgyhogy nem fogunk veszekedni, mert egy család vagyunk. – Teagan még nem engedte el Brannaugh ke-

zét, és megfogta Eamonét is. – Mondd el nekünk, miért vagy szomorú.

– Én... szeretnék egy kört vetni. Szeretném érezni magamban a fényt, és a kör fényében ülni veletek.

– Olyan ritkán csináljuk – emlékeztette Teagan. – Mert Ailish nem örülne neki.

– Tudom. Befogadott minket, és tisztelni kell az akaratát a saját otthonában. De most nem a házában vagyunk, és nem kell megtudnia. Szükségem van a fényre. Beszélnem kell veletek a körön belül, ahol senki sem hallhat.

– Majd én megvetem a kört. Legalább gyakorlok – tette hozzá Teagan. – Amikor Alastarral lovagolok, szoktam gyakorolni.

Brannaugh felsóhajtott, és megsimogatta húga szőke haját.

– Rendben. Vesd meg a kört, *deirfiur bheag*.

2.

Brannaugh nézte, ahogy Teagan dolgozik. A húga fényt vonzott be, tüzet árasztott ki, és köszönetet mondott az istennőnek, miközben megalkotta a kört. Brannaugh örömmel látta, hogy Kathelt is belefoglalta.

– Jól csináltad. Többet kellett volna tanítanom neked, de...

– Tisztelted Ailisht.

– És aggódtál, ha túl sokszor és túl erősen használjuk a képességeinket, akkor Cabhan megtudja. És el fog jönni – tette hozzá Eamon.

– Igen. – Brannaugh leült a földre, és átkarolta Kathel nyakát. – Anya azt akarta, hogy biztonságban legyünk, és mindent feladott miattunk. Az erejét és az életét. Azt hitte, el fogja pusztítani Cabhant, és biztonságban leszünk. Nem tudhatta, hogy Cabhan milyen sötét erővel és fekete mágiával szövetkezett, ami visszahozta őt a hamvaiból.

– De meggyengülve.

A lány Eamonra nézett, és bólintott.

– Igen, gyengébb lett. Akkor. Szerintem mások erejéből táplálkozik, és azzal erősödik. Anya biztonságban akart tudni minket. – Brannaugh nagyot sóhajtott, majd halkabban folytatta: – Fial el akar venni feleségül.

Eamon szája tátva maradt a meglepetéstől.

– Fial? De hiszen ő öreg!

– Nem idősebb Bardannál.

– Akkor is öreg!

Brannaugh felnevetett, és kicsit enyhült a feszültsége.

- Úgy tűnik, a férfiak olyan fiatal feleséget akarnak, aki sok gyereket szül, lefekszik velük, és főz rájuk.

- Nem fogsz hozzámenni Fialhoz - jelentette ki Teagan határozott hangon.

- Kedves, nem visszaszító. Van háza, és a farmja nagyobb, mint az unokatestvéreinké. Titeket is szívesen befogadna.

- Akkor sem mész hozzá Fialhoz! - ismételte meg Teagan. - Nem szereted.

- Nem szerelmet akarok, és nincs is rá szükségem.

- Pedig arra kell törekedned. Hiába ellenkezel, úgyis rád fog találni. Megfeledkeztél arról a szerelemről, ami anya és apa között volt?

- Nem. De nem gondolok arra, hogy magamnak is olyasmit találjak. Talán egy napon megtalálod a szerelmet. Olyan csinos és okos vagy.

- Igen, ez így lesz. - Teagan magabiztosan bólintott. - Ahogy te is, meg Eamon is. És át fogjuk adni az örökségünket azoknak, akik belőlünk származnak. Az anyáknak ez volt a kívánsága. Azt akarta, hogy éljünk.

- Akkor is élénk, még hozzá nagyon jól, ha hozzámennék Fialhoz. Én vagyok a legidősebb - emlékeztette a testvéreit Brannaugh. - Enyém a döntés joga.

- Anya engem bízott meg, hogy megvédjelek titeket. - Eamon szigorú arccal Brannaugh-ra nézett. - Megtiltom.

- Nem fogunk vitázni. - Teagan megszorította testvérei kezét, és tüzes bizsergés futott át az ujjaikon. - Nem kell gondoskodni rólam, mert nem vagyok már kisbaba, Brannaugh. Pontosan ennyi idős voltál, amikor elhagytuk az otthonunkat. Nem fogsz azért férjhez menni, hogy családot biztosíts nekem. Nem tagadhatod meg az örökségedet, nem fojthatod

el az erődöt. Te nem Ailish vagy, hanem Brannaugh, Sorcha és Daithi lánya, egy Sötét boszorkány. És mindig az maradsz.

– Egy nap el fogjuk pusztítani – esküdözött Eamon. – Bosz-szút állunk az apánkért, az anyánkért, és még a hamut is megsemmisítjük, ami marad belőle. Anyánk megmondta, hogy ezt fogjuk tenni, ha ezer évbe telik is. Megtesszük mi, vagy a leszármazottaink.

– Ezt ő mondta neked?

– Ma reggel eljött hozzám, amíg a folyón horgásztam a párában. Ott megtalálom, ha szükségem van rá.

– Engem csak az álmaimban látogat meg. – Brannaugh torka összeszorult, könnyek szöktek a szemébe.

– Nagyon mélyre temeted a képességeidet. – Teagan vigasztalóan megsimogatta a nővére haját. – Azért, hogy ne idegesítsd Ailish-t, és megvédj minket. Talán csak az álmaidban engeded meg neki, hogy hozzád jöjjön.

– Te is látod? – kérdezte halkán Brannaugh. – Nem csak álmodban?

– Néha eljön, amikor Alastarral elmegyünk az erdő mélyére, és sikerül lecsendesíteni magam. Énekel nekem, mint régen, kiskoromban. És anya azt mondta, mind szerelmesek leszünk, és gyermekeink születnek. És a vérünk által le fogjuk győzni Cabhant.

– Hozzá kell mennem Fialhoz, hogy gyereket szüljek neki, aki bevégzi a feladatot?

– Nem! – Teagan ujjbegyein apró tűzlángok jelentek meg, mert egy pillanatra elveszítette az önuralmát. – Nem, ha nincs szerelem. Mert először a szerelemnek kell jönnie, aztán a gyerekeknek. Ez a dolgok rendje.

– Nem mindig és nem mindenkinél.

– De nálunk igen. – Eamon megint megfogta Brannaugh kezét. – Mi így fogjuk csinálni. Megfelelünk az elvárásoknak, és azt tesszük, amit tennünk kell. Ha meg sem próbáljuk, ak-

kor hiábavaló volt az anyánk áldozata, és a semmiért halt meg. Ezt akarod?

– Nem. Dehogy. Az a célom, hogy megöljem Cabhant. A vérét, a halálát akarom. – Brannaugh Kathel nyakába temette az arcát, és megnyugtatta a kutyából áradó melegség. – A lelkem egy része meghalna, ha elfordulnék attól, ami vagyok, ezt tudom. De azt is tudom, hogy az egész lényem megsemmisülne, ha egy döntéssel veszélybe sodornálak titeket.

– Közösén döntünk – jelentette ki Eamon. – A három boszorkány együtt. Szükségünk volt erre az időre, és az anyánk ezért küldött ide. Már nem vagyunk gyerekek. Akkor nőttünk fel, amikor aznap reggel ellovagoltunk otthonról, tudván, hogy soha többé nem látjuk anyánkat.

– És vittük magunkkal az erőt. – A lány nagyot sóhajtott, és kihúzta magát. Eamon fiatalabb volt, Brannaugh mégis tudta, hogy az öccsének igaza van. – Nekünk adta majdnem az összes erejét, én pedig arra kértelek titeket, hogy hagyjátok nyugodni.

– Igazad volt, amikor ezt kérted. Még akkor is, ha időnként felébresztettük – tette hozzá Eamon mosolyogva. – Szükségünk volt az itt töltött időre, de ez az idő a végéhez közeledik. Érzem.

– Ahogy én is – bólintott Brannaugh. – Arra gondoltam, hogy talán Fiala folytatás. De nem. Igazatok van: a farm meg a gazdálkodás nem nekem való. Ahogy a konyhai varázslások és a társasági élet sem. Most körülnéznünk a körön belül, hogy lássuk Cabhant.

– Együtt? – Teagan arca ragyogott az örömtől, és Brannaugh tudta, hogy a testvérei már egyre nehezebben fogják vissza magukat.

– Együtt. – Brannaugh összetette a két tenyerét, és felgerjesztette magában az erőt. Amikor leejtette a kezét, tűz ömlött ki belőle.

Ez volt az első varázslat, amelyet megtanult, és most féktelen öröm árasztotta el, hogy megint megcsinálhatja. Úgy érezte magát, mintha öt éven át visszatartotta volna a lélegzetét, és most végre teleszívhatná a tüdejét levegővel.

- Már több erőd van - állapította meg Teagan.

- Igen. Várt rám, ahogy mi is vártunk idáig. De nem késlekedünk tovább. A lángon és a füstön át kikutatjuk, hol rejtőzik. Te mélyebbre láatsz - szólt oda Eamonnek. - De csak óvatosan. Ha megtudja, hogy figyeljük, akkor ő is figyelni fog minket.

- Tudom, mit csinálok. Át tudunk menni a tűzön, a víz és a föld fölött, ahol ő van. - A fiú az oldalán lógó kis kardra tette a kezét. - Megölhetjük.

- Ahhoz a kardodnál többre van szükség. Még anyánk sem tudta elpusztítani, pedig sok ereje volt. Több kell, és találunk is majd többet. Idővel. Most csak nézzük meg.

- Pedig tudnánk repülni. Alastar és én... - Teagan elhallgatott, amikor észrevette Brannaugh szigorú pillantását. - Egyszer csak úgy... megtörtént...

- Azok vagyunk, akik vagyunk. - Brannaugh megcsóválta a fejét. - Erről nem lett volna szabad megfeledkeznem. Most nézzük Cabhant. Tűzön át, füstön át, lesben, hogy ő ne lásson minket. Megkeressük, megtaláljuk, megvakítjuk, aki a vérünket akarja ontani. Emelkedjen az erőnk, mert mi vagyunk a három. Ahogy akarjuk, úgy legyen!

Megszorították egymás kezét, és egyesítették a fényüket.

A lángok lobogni kezdtek, a füst eltűnt.

És ott volt Cabhan. Éppen bort ivott egy ezüstkupából. Sötét haja a vállára omlott, és csillogott a gyertyák fényében.

Brannaugh gazdag kárpittal borított kőfalat, és sötétkék bársonyfűgönnnyel díszített ágyat látott.

Éli a világát, gondolta keserűen. Nem lepte meg, hogy Cabhan hamar megvigasztalódott, és fényűzés veszi körül.

Hiszen az erejét vagyonszerzésre, élvezetre és ölésre használja. Arra, ami éppen megfelel a céljának.

Egy nő jött be a szobába. Drága ruhát viselt, és a haja fekete volt, mint az éjféli. El van varázsolva, állapította meg Brannaugh, amikor észrevette a kifejezéstelen tekintetét.

És mégis... Brannaugh a nő szemében látott valami erőt. Küzdött, hogy megszabaduljon az akaratát megbénító köteléktől.

Cabhan nem szólalt meg, csak az ágy felé intett a kezével. A nő odasétált, levetkőzött, és megállt. A bőre ezüstösen csillogott a gyertyák fényében.

A szemében Brannaugh látta az elkeseredett erőfeszítést, hogy kitörjön a bűvöletből.

Eamon összpontosítása egy pillanatra megingott. Még sohasem látott felnőtt nőt teljesen meztelenül. A testvéreihez hasonlóan, ő is megérezte a csapdába esett akaratot, amely úgy vergődött, mint fehér madár egy fekete dobozban. A fiút lenyűgözte a csupasz bőr, a dús kebel és a nő lába között lévő sötét háromszög látványa.

Vajon annak a szörzetnek is olyan a tapintása, mint a hajnak? Eamon nagyon szeretne volna megérinteni, hogy megtudja a választ.

Cabhan felkapta a fejét, és beleszimatolt a levegőbe, mint egy farkas. Olyan gyorsan állt fel, hogy az ezüstkupa felborult, és kiömlött a bor.

Brannaugh megcsavarta Eamon ujjait. A fiú felkiáltott fájdalomában, és az arca vörös lett, de sikerült folytatnia az összpontosítást.

Egy borzalmas pillanatig mégis úgy tűnt, hogy Cabhan egyenesen a szemébe néz.

Aztán odasétált a nőhöz, megragadta, megszorította a mellét. A nő arcán fájdalom futott át, de nem kiáltott fel.

Nem tudott kiáltani.

A férfi megcsípte a mellbimbóját, aztán addig csavarta, amíg a nő arcán patakokban folytak a könnyek, és a fehér bőrén véraláfutások jelentek meg. A férfi megpofozta az áldozatát, aki az ütés erejétől az ágyra esett. A szájából vér serkent ki, de csak némán meredt maga elé, egyetlen hangot sem adott.

A férfi legyintett a kezével, és egy szempillantás alatt ő is meztelen lett. A férfiassága ágaskodott és csillogott. De nem a fénytől, hanem a sötétségtől. Eamon megérezte, hogy hideg, mint a jég. Hideg és borzalmas. És ez a dárda most a nő ölébe döfött, akinek könnyek csorogtak az arcán, és a szájából szivárgott a vér.

Eamon lelkében iszonyú harag támadt. Hogyan bánhat valaki így egy nővel? Kis híján áttört a tűzön és a füstön, de Brannaugh megragadta a kezét, és megcsavarta.

Miközben a férfi megerőszakolta a nőt, mert ez erőszak volt, semmi más, Eamon megérezte Cabhan gondolatait. Sorchára gondolt, és a szörnyű vágyakozására, amelyet nem tudott kielégíteni. És... Brannaugh-ra. Hogy vele is ezt fogja tenni, sőt még többet. Sokkal rosszabbat. Fájdalmat okoz neki, mielőtt elveszi az erejét, és aztán az életét is elveszi.

Brannaugh gyorsan eloltotta a tüzet, és véget vetett a látomásnak, aztán megragadta Eamon karját.

– Mondtam, hogy nem állunk még készen! Azt hiszed, nem éreztem, hogy oda akartál menni?

– Bántotta azt a nőt. Az akarata ellenére elvette az erejét, használta a testét.

– Cabhan majdnem megtalált téged. Megérezte, hogy valami be akar törni.

– Már csak a gondolataiért is megölném. Sohasem fog téged úgy megérinteni, mint azt a nőt!

– Bántani akarta. – Teagan hangja olyan volt, mint egy kisgyereké. – De közben az anyánkra gondolt, nem rá. Aztán rád gondolt.

- A gondolatai nem bánthatnak engem. - De Brannaugh a lelke mélyén megrendült. - Nem fogja velem vagy veled megtenni azt, amit azzal a szegény nővel művelt.

- Nem segíthettünk volna neki?

- Jaj, Teagan... nem tudom.

- Meg sem próbáltuk! - csattant fel Eamon ingerülten. - Itt tartottál!

- Az életed miatt. Az életünk és a célunk miatt. Szerinted én nem érzem azt, amit te? - Brannaugh még titkos félelmet is érzett, amelyet elfojtott a haragja és a felháborodása. - És nekem nem fáj, hogy nem tehetünk semmit? Cabhannek ereje van. Nem olyan, mint régen, hanem valami más. Nem több, inkább kevesebb, mégis más. Nem tudom, hogyan kell harcolni vele. Még nem. Ki kell ismernünk, mielőtt támadunk, Eamon.

- El fog jönni. Nem ma este, nem holnap, de el fog jönni. Tudja, hogy te... - Eamon elvörösödött, és elfordította a fejét.

- Tudja, hogy gyereket szülhetek neki - fejezte be a mondatot Brannaugh. - Arra gondol, hogy fia születik majd tőlem. Ez persze sohasem fog megtörténni, de Cabhan akkor is el fog jönni. Én is éreztem.

- Akkor mennünk kell. - Teagan Kathel nyakára hajtotta a fejét. - Nem szabad idehoznunk.

- Mennünk kell - bólintott Brannaugh. - Azzá kell válnunk, amik vagyunk.

- Hová megyünk?

- Délre. - Brannaugh Eamonra nézett megerősítésért.

- Igen, menjünk délre, mert ő még északon van. Mayóban maradt.

- Keresünk egy helyet, ahol még többet tanulunk, és kitáljuk, mit tehetünk. És egy napon hazamegyünk.

Brannaugh felállt. Megfogta a testvérei kezét, és hagyta, hogy az erő szikrázva végigfusson rajtuk.

- Esküszöm a vérünkre, hogy egy napon haza fogunk menni.

- Én is esküszöm a vérünkre - folytatta Eamon. - Arra, hogy el fogjuk pusztítani Cabhannek még a gondolatát is. Vagy mi, vagy a leszármazottaink.

- Én is esküszöm - szólalt meg Teagan. - Arra, hogy mi vagyunk a három, és mindig azok maradunk.

- Most bezárjuk a kört, de soha többé nem fogjuk elfojtani magunkban az erőnket, nem tagadjuk meg az örökségünket. - Brannaugh elengedte a testvérei kezét. - Holnap indulunk.

Ailish kisírt szemmel nézte, ahogy Brannaugh a zsákjába teszi a sálját.

- Könyörgöm, maradjatok! Gondolj Teaganre. Még gyerek.

- Ennyi időm voltam én is, amikor idejöttünk.

- Akkor te is gyerek voltál - erősködött a nő.

- Több voltam annál. Többek vagyunk, és azzá kell válnunk, amik igazán vagyunk.

- Megijesztettelek, amikor Fialt felhoztam neked. Ugye nem hiszed, hogy az akaratod ellenére belekényszerítenénk egy házasságba?

- Nem. Nem erről van szó. - Brannaugh megfordult, és megfogta az unokatestvére kezét. - Tudom, hogy nem tennél ilyet. Nem Fial miatt megyünk el, Ailish.

Brannaugh folytatta a csomagolást.

- Az anyád nem ezt akarná.

- Az anyám azt akarná, hogy otthon legyünk boldogan, biztonságban, az apánkkal együtt. De sajnos ez nem így történt. Az anyám az életét és az erejét adta értünk. És a célját, az akaratát. A saját életünket kell élnünk, hogy kiteljesítsük az erőnket, és elvégezzük a feladatunkat.